

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Izabela Dehmel

Protokolant: prot. sąd. I. K.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Poznaniu Macieja Maćkowiaka

po rozpoznaniu w dniu 24.06.2019r. i 09.08.2019r. na rozprawie

sprawy **R. D.**

ur. (...) w W.

syna W. i T. zd. K.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 17 sierpnia 2004r., **sygn. II K 177/04** za:

- przestępstwo z art. 258§1 k.k., popełnione w okresie od czerwca 1996r. do września 1996r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,

- ciąg przestępstw z art. 279§1 k.k. i art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. popełniony w dniu 26 czerwca 1996r., w nocy z 29/30 czerwca 1996r., w nocy z 30 czerwca na 01 lipca 1996r., w dniu 12 lipca 1996r., w nocy z 18/19 lipca 1996r., w dniu 22 lipca 1996r., w dniu 11 września 1996r., na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 200 zł każda,

przy czym kary jednostkowe pozbawienia wolności połączono i wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, jednocześnie na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 15 września 2003r. do dnia 17 sierpnia 2004r., kara pozbawienia wolności i grzywny zostały wykonane w całości;

II. Sądu Rejonowego w Żywcu z dnia 27 czerwca 2013r., **sygn. II K 800/10** za przestępstwo z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., popełnione w okresie od dnia 30 czerwca 2007r. do dnia 03 lipca 2007r., na karę 1 roku pozbawienia wolności, postanowieniem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 23.06.2015r., sygn. III Kow 565/15el udzielono zezwolenia na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego, następnie postanowieniem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 29.02.2016r., sygn. III Kow 49/16 wz/el uchylono postanowienie Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 23.06.2015r., sygn. III Kow 565/15el i udzielono warunkowego przedterminowego zwolnienia z okresem próby do dnia 01 marca 2018r., warunkowe przedterminowe zwolnienie nie zostało odwołane;

III. Sądu Rejonowego dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie z dnia 06 grudnia 2013r., **sygn. III K 1105/13** za przestępstwo z art. 286§1 k.k. popełnione w dniu 20 października 2000r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, nadto orzeczono obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego, kara pozbawienia wolności nie została zarządzona;

IV. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 15 grudnia 2016r., sygn. **XVI K 102/14** za:

- ciąg przestępstw z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełniony w okresie od dnia 08 maja 2012r. do dnia 05 czerwca 2012r., od dnia 30 maja 2012r. do dnia 01 czerwca 2012r., od dnia 27 maja 2012r. do dnia 01 czerwca 2012r., od dnia 05 września 2012r. do dnia 15 września 2012r., na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 400 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda,

- ciąg przestępstw z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k., popełniony w okresie od dnia 06 marca 2013r. do dnia 11 marca 2013r. i od dnia 07 marca 2013r. do dnia 11 marca 2013r., na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda,

- przestępstwo z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 270§1 k.k., popełnione w bliżej nieustalonym dniu stycznia lub lutego 2012r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 297§1 k.k. i art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., popełnione w bliżej nieustalonym czasie, nie później niż dnia 09 maja 2012r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 276 k.k., popełnione w okresie od bliżej nieustalonego dnia, nie wcześniej niż od dnia 08 kwietnia 2003r. do dnia 13 marca 2013r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 270§3 k.k., popełnione w okresie od bliżej nieustalonego dnia do dnia 13 marca 2013r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny połączono i wymierzono karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz 500 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda, nadto orzeczono obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych, jednocześnie na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 13 marca 2013r. do dnia 22 stycznia 2014r., kara pozbawienia wolności i grzywny nie zostały wykonane;

orzeka w ten sposób, że:

1. Na podstawie art. 85 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. rozwiązuje węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygn. XVI K 102/14 opisanym w punkcie IV części wstępnej wyroku.

2. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punkcie II (wyrok Sądu Rejonowego w Żywcu, sygn. II K 800/10) i IV (wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygn. XVI K 102/14) i wymierza skazanemu **R. D. karę łączną 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.**

3. Na podstawie art. 63 §1 k.k. i art. 82 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 31.12.2011r. – przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy odbywania kar:

a) w sprawie Sądu Rejonowego w Żywcu, sygn. II K 800/10 cały okres odbywania kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku,

b) w sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygn. XVI K 102/14 od dnia 13 marca 2013r. do dnia 22 stycznia 2014r. i od dnia 27 czerwca 2018r. do nadal.

4. Na podstawie art. 576 §1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu.

5. Na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie skazania opisanego w pkt I (wyrok Sądu Rejonowego w Żyrardowie, sygn. II K 177/04) i w pkt III (wyrok Sądu Rejonowego dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie, sygn. III K 1105/13).

6. Na podstawie art. 624 k.p.k. zwalnia skazanego z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kosztów sądowych w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

Izabela Dehmel

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego R. D. wnioskiem z dnia 25 kwietnia 2019r. (data wpływu do Sądu 16 maj 2019r.), wniósł o wydanie wyroku łącznego poprzez połączenie kar wymierzonych skazanemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Żywcu z dnia 27 czerwca 2013r., sygn. II K 800/10 i wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 15 grudnia 2016r., sygn. XVI K 102/14.

Sąd, działając zgodnie z wnioskiem - w myśl przepisów art. 569 § 1 i 2 k.p.k. i art. 570 k.p.k. - ustalił, że R. D. skazany został następującymi prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 17 sierpnia 2004r., **sygn. II K 177/04** za:

- przestępstwo z art. 258§1 k.k., popełnione w okresie od czerwca 1996r. do września 1996r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,

- ciąg przestępstw z art. 279§1 k.k. i art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. popełniony w dniu 26 czerwca 1996r., w nocy z 29/30 czerwca 1996r., w nocy z 30 czerwca na 01 lipca 1996r., w dniu 12 lipca 1996r., w nocy z 18/19 lipca 1996r., w dniu 22 lipca 1996r., w dniu 11 września 1996r., na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 200 zł każda,

przy czym kary jednostkowe pozbawienia wolności połączone i wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, jednocześnie na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 15 września 2003r. do dnia 17 sierpnia 2004r., kara pozbawienia wolności i grzywny zostały wykonane w całości;

II. Sądu Rejonowego w Żywcu z dnia 27 czerwca 2013r., **sygn. II K 800/10** za przestępstwo z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., popełnione w okresie od dnia 30 czerwca 2007r. do dnia 03 lipca 2007r., na karę 1 roku pozbawienia wolności, postanowieniem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 23.06.2015r., sygn. III Kow 565/15el udzielono zezwolenia na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego, następnie postanowieniem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 29.02.2016r., sygn. III Kow 49/16 wz/el uchylono postanowienie Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 23.06.2015r., sygn. III Kow 565/15el i udzielono warunkowego przedterminowego zwolnienia z okresem próby do dnia 01 marca 2018r., warunkowe przedterminowe zwolnienie nie zostało odwołane;

III. Sądu Rejonowego dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie z dnia 06 grudnia 2013r., **sygn. III K 1105/13** za przestępstwo z art. 286§1 k.k. popełnione w dniu 20 października 2000r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, nadto orzeczono obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego, kara pozbawienia wolności nie została zarządzona;

IV. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 15 grudnia 2016r., sygn. **XVI K 102/14** za:

- ciąg przestępstw z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełniony w okresie od dnia 08 maja 2012r. do dnia 05 czerwca 2012r., od dnia 30 maja 2012r. do dnia 01 czerwca 2012r., od dnia 27 maja 2012r. do dnia 01 czerwca 2012r., od dnia 05 września 2012r. do dnia 15 września 2012r., na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 400 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda,

- ciąg przestępstw z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k., popełniony w okresie od dnia 06 marca 2013r. do dnia 11 marca 2013r. i od dnia 07 marca 2013r. do dnia 11 marca 2013r., na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda,

- przestępstwo z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 270§1 k.k., popełnione w bliżej nieustalonym dniu stycznia lub lutego 2012r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 297§1 k.k. i art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., popełnione w bliżej nieustalonym czasie, nie później niż dnia 09 maja 2012r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 276 k.k., popełnione w okresie od bliżej nieustalonego dnia, nie wcześniej niż od dnia 08 kwietnia 2003r. do dnia 13 marca 2013r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 270§3 k.k., popełnione w okresie od bliżej nieustalonego dnia do dnia 13 marca 2013r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny połączone i wymierzono karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz 500 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda, nadto orzeczono obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych, jednocześnie na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 13 marca 2013r. do dnia 22 stycznia 2014r., kara pozbawienia wolności i grzywny nie zostały wykonane;

Skazany R. D. jest synem W. i T. zd. K., urodził się (...) w W., jest rozwodnikiem, ze związku małżeńskiego posiada dorosłą córkę. Obecnie skazany pozostaje w związku konkubenckim z M. P., z którego ma córkę, nadto konkubina skazanego ma syna z poprzedniego związku. Z wywiadu środowiskowego wynika, że zachowanie R. D. przed osadzeniem było dobre, nie nadużywał alkoholu, nie naruszał porządku społecznego.

Skazany odbywa karę pozbawienia wolności od dnia 27 czerwca 2018r., w ciągu pobytu w izolacji penitencjarnej nie był karany dyscyplinarnie, był sześciokrotnie nagradzany. Wobec przełożonych prezentuje postawy regulaminowe, w grupie współosadzonych funkcjonuje zgodnie i bezkonfliktowo, w stopniu bardzo dobrym dba o czystość i higienę osobistą oraz ład i porządek w celi mieszkalnej, nie zaobserwowano by był inicjatorem lub ofiarą przemocy. Skazany przynależy do nieformalnych struktur podkultury przestępczej, nie zaobserwowano negatywnych zachowań w związku z przynależnością do w/w grupy. Wobec R. D. nie były stosowane środki przymusu bezpośredniego, nie był on uczestnikiem zdarzeń nadzwyczajnych. Skazany posiada wykształcenie średnie zawodowe w zawodzie mechanik samochodowy. Nie jest zatrudniony z przyczyn od niego niezależnych. Aktualnie wobec R. D. prowadzone jest kolejne postępowanie karne, w którym występuje w charakterze oskarżonego. Skazany karę odbywa w systemie zwykłym, nie jest obecnie kierowany do nauczania, w grudniu 2018r. uczestniczył w programie resocjalizacji z zakresu przeciwdziałania prokryminalnym postawom pt. F. F. i B.. R. D. krytycznie odnosi się do popełnionych przestępstw i dotychczasowego trybu życia. Kontakt zewnątrz utrzymuje z rodzicami, konkubiną i córką.

Skazany od 01 września 2018r. bierze aktywny udział w inicjatywach duszpastersko – resocjalizacyjnych prowadzonych na terenie Zakładu Karnego w S.. Uczestniczył w kursie A. wprowadzającym w podstawowe doświadczenia wiary chrześcijańskiej, brał udział w programie dwa kroki realizowanym we współpracy z C.W ocenie Kapelana przy Zakładzie Karnym w S. R. D. jest zatroskany o losy swojej rodziny, ma dobry kontakt z żoną i dziećmi, cechuje go wrażliwość na ludzi i ich problemy, czerpie siły duchowe ze słowa Bożego, modlitwy i sakramentów. Proces resocjalizacji przebiega we właściwym kierunku, skazany potrafi przyznać się do własnych błędów i pomyłek, co rokuje duże nadzieje na poprawną readaptację społeczną i zachowanie porządku prawnego po wyjściu na wolność.

Matka skazanego T. D. cierpi na nadciśnienie tętnicze i chorobę wieńcową, z przedłożonego zaświadczenia wynika, że wymaga całodobowej opieki. U ojca skazanego W. D. zdiagnozowano zwyrodnieniową chorobę stawu biodrowego prawego, został zakwalifikowany do leczenia operacyjnego, zabieg przeprowadzono w dniu 29 listopada 2017r., jednakże z uwagi na problemy z poruszaniem się wymaga pomocy. Konkubina R. M. P. sama wychowuje dzieci.

Od lipca 2018r. leczy się z powodu zaburzeń depresyjnych adaptacyjnych, występuje u niej poważna sytuacja przeciążeniowa, jest narażona na długotrwały stres powodujący wyczerpanie mechanizmów kompensacyjnych. U M. P. nastąpiło w ostatnim czasie pogorszenie stanu zdrowia psychicznego, cierpi na masywne zaburzenia pamięci i koncentracji, ma myślenie typu depresyjnego, w tym myśli rezygnacyjne, ma problemy z decyzywnością oraz spowolnienie psychoruchowe ze stałym uczuciem znużenia, wykazuje brak inicjatywy do wykonywania codziennych czynności. W ocenie psychiatry nie jest w stanie zadbać o własne potrzeby, wymaga pomocy osób drugih przy codziennych czynnościach, jej stan psychiczny cechuje się napięciem i nerwowością i może odbijać się negatywnie na rozwoju emocjonalnym dziecka.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- odpisu wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 15 grudnia 2016r., sygn. XVI K 102/14 k. 26-43 oraz akt sygn. XVI K 102/14;
- odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Żywcu z dnia 27 czerwca 2013r., sygn. II K 800/10 k. 47-48 oraz akt sygn. II K 800/10;
- odpisu wyroku Sądu Rejonowego dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie z dnia 06 grudnia 2013r., sygn. III K 1105/13 k. 68-73 oraz akt sygn. III K 1105/13;
- odpisu postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 29 lutego 2016r., sygn. III Kow 49/16 wz/el k. 77 oraz akt sygn. III Kow 49/16 wz/el;
- opinii o skazanym wraz z informacją o pobytach i orzeczeniach k. 49-52;
- danych o karalności k. 62-63;
- dokumentów przedłożonych przez skazanego: certyfikatu uczestnictwa w K. A. k. 11, karty informacyjnej leczenia szpitalnego k. 13-14, 15, notatki służbowej k. 16, podziękowania k. 17, zaświadczenia lekarskiego k. 18, dokumentacji medycznej k. 19-21,

Sąd Okręgowy dał wiarę wszystkim ww. dokumentom stanowiącym podstawę rozstrzygnięcia jako, że ich treść i autentyczność nie nasuwały zastrzeżeń. Zostały one sporządzone w przewidzianej przez prawo formie i wydane przez uprawnione podmioty w zakresie ich działania. Żaden z uczestników nie podważał w trakcie postępowania ich wiarygodności, a i Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by zakwestionować je z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W związku ze zmianą od 1 lipca 2015r. przepisów ustawy Kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym do spraw, w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Ocena czy zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego. Jeżeli zatem zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015r. z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31.05.2016r. II AKz 124/16, OSAW 2016/3/345). Powyższe oznacza, że przepisy art. 85 i następane k.k. w nowym brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. mogłyby

mieć zastosowanie w niniejszej sprawie do skazanego R. D., ponieważ wyrok skazujący w sprawie o sygn. akt XVI K 102/14 zapadł wobec skazanego już po wejściu w życie przepisów art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu, tj. w dniu 15 grudnia 2016r. Tym samym stwierdzić należy, że w stosunku do skazanego w niniejszym postępowaniu można było rozważyć stosowanie przepisów art. 85 i następne k.k. zarówno w nowym brzmieniu, tj. obowiązującym od 1 lipca 2015r., jak i w brzmieniu starym tj. obowiązującym przed 1 lipca 2015r.

Rzeczą Sądu wyrokującego w niniejszej sprawie było zatem rozstrzygnięcie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie R. D.. Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego przepisu (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym. Stanowisko takie zaprezentował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie o sygn. II KRN 2/95 (OSNKW z 1995 r., z. 3-4, poz. 17), w którym stwierdził, iż „niezależnie od stosowanej przez sąd wydający wyrok łączny zasady kształtowania kary łącznej (absorpcji całkowitej, częściowej czy też kumulacji), sąd ten – w tym zakresie – na nowo dokonuje aktu wymiaru kary zwanej w tym wypadku karą łączną. Zatem winien z jednej strony respektować prawomocność „łączonych” wyroków (i dlatego też nie wolno mu w tym trybie dokonywać korekt w zakresie wymiaru kar orzeczonych za poszczególne czyny prawomocnie osądzone), ale z drugiej strony również ewentualną zmianę stanu prawnego, jeśli zmiana ta dotyczy na nowo kształtowanych – w myśl reguł wyznaczonych w art. 67-71 k.k. – składników wymiaru kary i jest to zmiana korzystna dla oskarżonego (np. korzystniejsze tzw. przeliczniki, wyższy próg wymagany dla orzeczenia kary zastępczej)”. Wymierzanie kary łącznej w wyroku łącznym jest niewątpliwie orzekaniem o odpowiedzialności karnej za przestępstwa. W art. 4 § 1 k.k. nie ma zaś mowy o orzekaniu o sprawstwie i winie, tylko o orzekaniu. Nie ulega więc wątpliwości, że zakresem jego zastosowania zostało objęte każde orzekanie o odpowiedzialności karnej za przestępstwo, także w zakresie kary przy wydawaniu wyroku łącznego.

Warunki do orzeczenia kary łącznej według przepisów obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015r. zostały określone w art. 85 k.k. i nast. k.k. Zgodnie z przepisem art. 85 k.k. karę łączną orzeka się wówczas, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (vide: uchwała 7 sędziów SN - zasada prawna z dnia 25 lutego 2005r., sygn. I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13). Nadto – jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej uchwały – możliwe jest wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych, przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k. Jednakże nawet przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą, trzecią, itd. grupę przestępstw, zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał ten chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający kolejne „grupy przestępstw” pozostających w zbiegu. Oceny zbiegu realnego dokonywać należy z perspektywy postępowania sprawcy – czy kolejnych przestępstw dopuszcza się po wydaniu wobec niego wyroku (kolejnych wyroków), czy przed nim (nimi).

I tak, „pierwszym” chronologicznie wyrokiem jaki zapadł wobec skazanego R. D. jest wyrok Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 17 sierpnia 2004r., sygn. II K 177/04 (opisany wyżej w pkt. I). Czyn osądzony wyrokiem Sądu Rejonowego dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie z dnia 06 grudnia 2013r., sygn. III K 1105/13 (opisany wyżej w pkt. III) popełniony został w dniu 20 października 2000r., a więc przed wydaniem wyroku w sprawie sygn. II K 177/04, natomiast czyny osądzone wyrokami opisanymi w pkt. II i IV po wydaniu wyroku w sprawie sygn. II K 177/04 i w tym zakresie brak było podstaw do objęcia ich wyrokiem łącznym. Odnosząc się natomiast do możliwości orzeczenia kary łącznej w sprawach II K 177/04 i III K 1105/13 wskazać należy, że kary pozbawienia wolności wymierzone tymi wyrokami orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie mogły zostać połączone w wyroku łącznym, mimo spełnienia formalnych warunków z art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015r. Nie zarządzo, bowiem wykonania tych kar w okresie próby i 6 miesięcy po jego upływie. Nadto w odniesieniu do kary pozbawienia wolności orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zgodnie z brzmieniem art. 76 §1 k.k.

skazanie ulega zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. Jednocześnie do powyższej regulacji ma zastosowanie art. 108 k.k., który stanowi, że jeżeli sprawcę skazano za dwa lub więcej nie pozostających w zbiegu przestępstw, jak również jeżeli skazany po rozpoczęciu, lecz przed upływem, okresu wymaganego do zatarcia skazania ponownie popełnił przestępstwo, dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań (art. 76§1b k.k.). Zatem w niniejszej sprawie w odniesieniu do wyroków w sprawach II K 177/04 i III K 1105/13 zatarcie skazania nie nastąpiło wyłącznie z uwagi na brak warunków do zatarcia skazania w sprawach II K 800/10 i XVI K 102/14, co wyłącza możliwość orzekania kary łącznej w powyższym zakresie. Zatem uznać należało, że w odniesieniu do kar orzeczonych w sprawach o sygn. II K 177/04 i III K 1105/13 brak było podstaw do orzeczenia kary łącznej w ramach wyroku łącznego.

Kolejnym „pierwszym” wyrokiem jaki zapadł wobec skazanego jest wyrok Sądu Rejonowego w Żywcu z dnia 27 czerwca 2013r., sygn. II K 800/10 (opisany wyżej w pkt. II). Czyny osądzone wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 15 grudnia 2016r., sygn. XVI K 102/14 (opisany wyżej w pkt IV) popełnione zostały każdorazowo przed wydaniem wyroku w sprawie sygn. II K 800/10 i w tym zakresie wystąpiły przesłanki do objęcia orzeczonych nimi kar wyrokiem łącznym.

Uwzględniając zatem treść art. 85 i następne k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r., stwierdzić należy, że w rozpoznawanej sprawie zostały spełnione materialnoprawne przesłanki do wydania wyroku łącznego w zakresie skazań na kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt II i IV tj. wyrokiem Sądu Rejonowego w Żywcu z dnia 27 czerwca 2013r., sygn. II K 800/10 i wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 15 grudnia 2016r., sygn. XVI K 102/14. Należy także mieć na względzie, że takiemu rozwiązaniu nie stoi na przeszkodzie fakt, że kara pozbawienia wolności w sprawie o sygn. II K 800/10, z uwagi na nieodwołanie warunkowego przedterminowego zwolnienia, upływ okresu próby i sześciomiesięcznego okresu od jego zakończenia, zgodnie z art. 82§1 k.k. uważana jest za odbytą (okres próby w sprawie II K 800/10 został ustalony do dnia 01 marca 2018r.). Co więcej w tym przypadku zastosowanie ma art. 82 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2011r., a zatem na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczyć należy okres 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Żywcu z dnia 27 czerwca 2013r., sygn. II K 800/10, (z której skazany został warunkowo przedterminowo zwolniony), a nie tylko okres faktycznego jej odbywania.

Z kolei odnosząc się do uregulowań prawnych obowiązujących od dnia 1 lipca 2015r. na podstawie art. 85 k.k. i następne k.k. w przypadku skazanego R. D. brak jest przesłanek do wydania wyroku łącznego. W obecnym brzmieniu art. 86 § 2 k.k. przewiduje łączenie w nową karę łączną m. in. wcześniej orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności z karami jednostkowymi pozbawienia wolności. Warunkiem koniecznym takiego połączenia, zgodnie z art. 85 §2 k.k. jest jednak to, że wszystkie podlegające łączeniu kary, w tym także wcześniej orzeczonej karze łącznej, podlegają wykonaniu, tj. nie zostały jeszcze wykonane. Z uwagi na to zastrzeżenie w obecnym brzmieniu nie ma możliwości połączenia w nową karę łączną wykonywanej obecnie kary łącznej pozbawienia wolności ze sprawy XVI K 102/14 z karą jednostkową orzeczoną wyrokiem w sprawie sygn. II K 800/10, którą uznać należy za wykonaną w całości. Również kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach II K 177/04 i III K 1105/13 uznać należy za niepodlegające wykonaniu. Sąd odniósł się już do kwestii braku warunków do wydania wyroku łącznego obejmującego prawomocne skazania R. D. w sprawach opisanych wyżej w pkt I i III części wstępnej wyroku według przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015r., przy czym rozważania te aktualne pozostają również przy rozważaniu warunków do wydania wyroku łącznego wobec tych skazań według przepisów obecnie obowiązujących. Przypomnieć należy, że upłynął już okres próby w każdej z tych spraw i okres 6 miesięcy po upływie okresu próby i nie zarządzono wykonania tych kar pozbawienia wolności we wskazanym okresie, a co za tym idzie uznać należy, że nie podlegają one wykonaniu w rozumieniu art. 85 § 2 k.k., ponieważ nie jest możliwe zarządzenie ich wykonania, a to stanowi warunek negatywny do połączenia kar pozbawienia wolności orzeczonych w tych sprawach z warunkowym zawieszeniem ich wykonania z karą pozbawienia wolności wymierzoną w sprawie XVI K 102/14. Kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania orzeczone w sprawach II K 177/04 i III K 1105/13, których nie zarządzono do wykonania w okresie próby i 6 miesięcy po jego upływie, jako kary niepodlegające wykonaniu, nie podlegają połączeniu (w myśl zasady z art. 89 § 1b k.k. tj. po przeliczeniu, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania) z karą

podlegającą wykonaniu orzeczoną w sprawie XVI K 102/14. Powyższe stanowisko znajduje również oparcie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2017r. IV KK 483/16 (Legalis nr 1625027), zgodnie z którym „jak stanowi art. 75 § 4 k.k., zarządzenie wykonania zawieszony kary pozbawienia wolności nie może nastąpić później niż w ciągu 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. W rezultacie sąd I instancji nie jest uprawniony do połączenia węzłem kary łącznej kary pozbawienia wolności, w sytuacji gdy okres próby zakończył swój bieg i jednocześnie w ciągu kolejnych 6 miesięcy od zakończenia okresu próby nie zarządził wykonania tej kary”. Z kolei w wyroku z dnia 21 marca 2017r. w sprawie o sygn. III KK 72/17, Sąd Najwyższy stwierdził, że „w art. 85 § 2 k.k. chodzi o takie kary, w stosunku do których nie została zakończona procedura ich wykonania. W takim razie także o karach orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, przed zakończeniem okresu próby oraz upływem okresu, w którym można wydać zarządzenie o wykonaniu kary warunkowo zawieszony, nie można twierdzić, że nie podlegają wykonaniu. Z drugiej zaś strony nie może stanowić podstawy wymiaru kary łącznej kara, która nie podlega wykonaniu w momencie rozważania kwestii wymiaru kary łącznej, a więc taka kara, która nie podlega wykonaniu z tego powodu, że została już w całości wykonana lub nie została w całości wykonana, lecz zaktualizowały się przesłanki wykluczające jej wykonanie. Gdy chodzi o karę pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszony, przesłanką wykluczającą jej wykonanie niewątpliwie jest upływ okresu próby oraz dalszych 6 miesięcy od zakończenia tego okresu, o czym mówi art. 75 § 4 k.k. w takim więc wypadku nie można przyjąć, że jest to kara podlegająca wykonaniu, zatem i podlegająca łączeniu” (Legalis nr 1587070).

Reasumując, po analizie dotychczasowych skazań R. D., przede wszystkim pod kątem dat wydanych wyroków oraz dat popełnienia przypisanych skazanemu tymi wyrokami czynów oraz etapu wykonania kar, Sąd doszedł do wniosku, że w niniejszej sprawie zastosowanie mają jako względniejsze dla skazanego w myśl art. 4 § 1 k.k. przepisy art. 85 i następane k.k. w brzmieniu obowiązującym do 1 lipca 2015r. Należy mieć bowiem na uwadze fakt, że przepisy w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r. pozwalają na łączenie także kar już odbytych w całości, przez co w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do objęcia wyrokiem łącznym jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach XVI K 102/14 i II K 800/10, nadto na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczeniu podlega wykonana w całości kara 1 roku pozbawienia wolności, orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Żywcu z dnia 27 czerwca 2013r., sygn. II K 800/10. W razie zastosowania obecnie obowiązujących przepisów niemożliwe byłoby natomiast wydanie wyroku łącznego w stosunku do skazanego. Zatem, w niniejszej sprawie, Sąd orzekł w oparciu o stan prawny obowiązujący przed nowelizacją kodeksu karnego, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015r., uznając przez pryzmat zasady z art. 4 § 1 k.k., że in concreto przepisy obowiązujące poprzednio są względniejsze dla skazanego.

Uznając zatem, że względniejsza dla skazanego w myśl art. 4 § 1 k.k. jest ustawa obowiązująca przed 1 lipca 2015r., Sąd w pkt. 1 wyroku na podstawie art. 85 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. rozwiązał węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygn. XVI K 102/14 opisanym w punkcie IV części wstępnej wyroku, a w pkt. 2 wyroku na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punkcie II (wyrok Sądu Rejonowego w Żywcu, sygn. II K 800/10) i IV (wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygn. XVI K 102/14) i wymierzył skazanemu R. D. karę łączną 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Przechodząc do rozważań odnośnie miarkowania wymiaru kary łącznej z pkt. 2 wyroku należy zastrzec na wstępie, iż celem postępowania o wydanie wyroku łącznego jest nie tyle polepszenie sytuacji skazanego, ale jej uporządkowanie. To zaś, czy lub w jakim zakresie wymiar orzeczonej kary łącznej będzie skutkiem absorpcji kar mniej surowych przez najsurowszą albo skutkiem kumulacji wszystkich podlegających łączeniu kar jednostkowych zależy od okoliczności, o których poniżej. Godzi się bowiem wyjaśnić, iż nie można zgodzić się z poglądem, że interes ten polega na orzekaniu kary łącznej w sposób maksymalnie korzystny dla skazanego.

Przypomnieć należy w tym miejscu, że zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierzając karę łączną ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi najwyższa z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma

kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Z powyższego wynika, iż kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji. W orzecznictwie znaleźć można poglądy, iż kara łączna w wyroku łącznym nie może stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wiązałaby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2000 r. III KKN 340/00). Nie oznacza to jednak, iż kara łączna ma przynosić skazanemu oczekiwaną przez niego korzyść. Kary łącznej nie można traktować jako instytucji mającej na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary” (zob. P. Kardas, w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004 r., s. 1115). Instytucja kary łącznej nie jest instrumentem łagodzenia orzeczonych za pozostające w zbiegu przestępstwa kar, zaś sam fakt pozostawiania dwóch lub więcej przestępstw w zbiegu nie stanowi okoliczności łagodzącej. Owszem normatywna istota regulacji dotyczącej kary łącznej sprowadza się do stworzenia podstaw do racjonalnego i humanitarnego stosowania kar (art. 3 k.k.) w wypadku popełnienia przez tego samego sprawcę kilku przestępstw pozostających w zbiegu realnym. Jednak nie można zapomnieć, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26). Orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, Sąd winien kierować się względami, jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Trzeba przy tym pamiętać, iż wymierzając karę łączną nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych. Sąd powinien natomiast przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowy – podmiotowy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 07.10.2002r., II KK 270/02) oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno – i generalno-prewencyjne.

Analizując związki łączące realnie zbiegające się przestępstwa trzeba pamiętać, że kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji im większa zachodzi łączność przedmiotowa i bliskość czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami lub wtedy, gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw zdecydowanie dominuje nad pozostałymi. Ponadto, niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, stąd priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (P. Kardas, w: Kodeks karny..., s.1137 op. cit.). Wyrok łączny jest wszak instytucją mającą racjonalizować wymiar kary, a nie służyć wyłącznie poprawie sytuacji skazanych. Dlatego też stosowanie absorpcji przy wymiarze kary łącznej nie może być sprzeczne z zapobiegawczymi i wychowawczymi celami kary i działać demoralizująco na sprawców przestępstw, służąc odbieraniu kary łącznej jako instytucji będącej swoistym premiowaniem popełniania przestępstw (vide: postanowienie SN z dnia 22.09.2016r., sygn. III KK 140/16, LEX nr 2142559).

W przedmiotowej sprawie, oceniając związki zachodzące między realnie zbiegającymi się przestępstwami, które objęto karą łączną z pkt. 2 wyroku, - odpowiednio - przestępstwami osądzonymi wyrokami z pkt. II i IV zauważyć należy, że przedmiot ochrony osądzonych wymienionymi wyrokami przestępstw nie jest tożsamy (przestępstwa przeciwko mieniu, przeciwko wiarygodności dokumentów, przeciwko obrotowi gospodarczemu), nadto przestępstwa te popełnione zostały na szkodę różnych pokrzywdzonych, co sprzeciwiało się zastosowaniu zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej, a przemawiało za zastosowaniem zasady asperacji. W sprawie dodatkowo, pomiędzy przestępstwami osądzonymi wyrokami z pkt. II i IV nie zachodziła bliskość czasowa, zostały bowiem popełnione na przestrzeni od 08 kwietnia 2003r. do 13 marca 2013r., przy czym czyn osądzony w sprawie II K 800/10 popełniony został w okresie od dnia 30 czerwca 2007r. do dnia 03 lipca 2007r. Brak ścisłego związku czasowego, a także miejscowego przemawiał za zastosowaniem przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności częściowo zasady kumulacji.

Zaznaczyć należy, iż zgodnie z art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. Sąd mógł w niniejszej sprawie wobec skazanego wymierzyć karę łączną pozbawienia wolności w granicach od 4 lat i 6 miesięcy (wyrok z pkt. IV, pkt. 5) do 9 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, gdyż granice te zakreślała najwyższa z wymierzonych poprzednio kar jednostkowych pozbawienia wolności do sumy łączonych kar.

Miarkując wymiar kary łącznej pozbawienia wolności wobec skazanego, zważyć należy, że R. D. przebywa w warunkach izolacji więziennej od 27 czerwca 2018r. i w świetle opinii o skazanym wydanej przez zastępcę dyrektora jednostki penitencjarnej, w której odbywa karę, a którą przytoczono na wstępie uznać należy, że na obecną chwilę prognoza kryminologiczna wobec skazanego jest jedynie częściowo pozytywna, zwłaszcza jeżeli uwzględni się datę końca odbywania kary. Zachowanie R. D., które ocenić należy jako prawidłowe, wskazuje, że proces jego resocjalizacji już się rozpoczął, jednakże z uwagi na jego początkowy etap nie można jeszcze zdaniem Sądu przesądzać, czy odniesie pozytywne rezultaty i kiedy, skoro koniec kary łącznej wymierzonej niniejszym wyrokiem łącznym będzie przypadał na drugą połowę 2023 roku. Powyższe okoliczności wskazują, że z ostrożnością należy podchodzić i oceniać zmiany zachodzące i uzewnętrzniane w zachowaniu skazanego, jeżeli chodzi o postępy w procesie resocjalizacji, w tym krytycyzm wobec popełnionych przestępstw.

Okolicznością rzutującą znacząco na wymiar kary łącznej pozbawienia wolności nie może być stan zdrowia zarówno rodziców, jak i konkubiny skazanego. Oczywistym jest, że obecność R. D. w pozytywny sposób wpłynęłaby na sytuację jego rodziny, dla której mógłby być realnym wsparciem. Jednakże należy pamiętać, że nieobecność skazanego jest prostą konsekwencją jego wcześniejszego zachowania – którego skutki, czego Sąd nie neguje – są odczuwalne dla jego najbliższych, jak i niego samego do chwili obecnej, a co za tym idzie sytuacji rodzinnej skazanego nie można nadawać nadmiernego znaczenia, przeważającego słuszność kary wynikającą z jej miarkowania w oparciu o zasadę asperacji.

Również stan zdrowia R. D. nie może przemawiać za zastosowaniem zasady absorpcji w stopniu większym niż wynikająca z orzeczonej kary łącznej. Sąd nie kwestionuje, że skazany cierpi na dyskopatię wielopoziomową oraz rwę kulszową, jednakże stan jego zdrowia jest stabilny, nie wymaga specjalistycznego leczenia, czy hospitalizacji, które to zabiegi lecznicze nie mogłyby być wykonywane w izolacji penitencjarnej. Ponadto, w przypadku gdyby stan zdrowia skazanego uległ znacznemu pogorszeniu i wymagałby leczenia w warunkach wolnościowych, skazany może ubiegać się o udzielenie przerwy w karze.

Biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał za słuszne i sprawiedliwe, zastosowanie zasady asperacji i w konsekwencji na tej zasadzie wymierzył skazanemu karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Pokreślić należy, iż tak ukształtowanej kary łącznej nie można traktować jako nadzwyczajnie surowej, albowiem możliwa do orzeczenia kara łączna za zbiegające się przestępstwa w niniejszej sprawie oscylowała w granicach od 4 lat i 6 miesięcy do 9 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie Sąd uznał, że w niniejszej sprawie brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy o zastosowanie przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, co w realiach niniejszej sprawy skutkowałoby orzeczeniem kary łącznej w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Takie ukształtowanie kary łącznej pozostawałoby w rażącej sprzeczności z poczuciem sprawiedliwości, w szczególności zważywszy, że wyrokiem w sprawie XVI K 102/14 w stosunku do R. D. orzeczona została kara łączna 6 lat pozbawienia wolności. Jakkolwiek wymiar uprzednio orzeczonej kary łącznej, z uwagi na zasadę łączenia jednostkowych kar pozbawienia wolności, nie jest dla Sądu wiążący, to nie oznacza, że całkowicie winien zniknąć z pola widzenia Sądu orzekającego o karze łącznej w wyroku łącznym. Nie można bowiem dopuścić do sytuacji, by skazany wobec którego zachodzą podstawy do wydania wyrok łącznego był premiiowany nie tylko poprzez orzekanie nowej kary łącznej z uwagi na kolejne skazanie, lecz również by Sąd orzekający w sprawie o wyrok łączny w sposób korzystniejszy niż Sąd meriti kształtował wymiar kary łącznej, uprzednio już orzeczonej.

Reasumując, karę łączną pozbawienia wolności, wymierzoną skazanemu przy zastosowaniu zasady asperacji należy uznać za sprawiedliwą i adekwatną wobec okoliczności sprawy. Takie ukształtowane kary łącznej czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej w stosunku do skazanego, jak i wymogom oddziaływania społecznego, raz jeszcze podkreślając nieopłacalność popełnienia przestępstw. Orzekając taką karę łączną Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, czyniąc zadość wymaganiom ustawowym i wymaganiom ugruntowanego

orzecznictwa. W ocenie Sądu, orzeczona w tym wyroku kara łączna i związane z nią dolegliwości, osiągną cele zapobiegawcze i wychowawcze, spowodują motywację skazanego do zmiany postępowania w przyszłości, jak również uwzględnią potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wpływając na przekonanie, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie, lecz spotyka się ze sprawiedliwą karą.

Sąd w pkt. 3 wyroku na podstawie Na podstawie art. 63 §1 k.k. i art. 82 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 31.12.2011r. – przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy odbywania kar:

c) w sprawie Sądu Rejonowego w Żywcu, sygn. II K 800/10 cały okres odbywania kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku,

d) w sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygn. XVI K 102/14 od dnia 13 marca 2013r. do dnia 22 stycznia 2014r. i od dnia 27 czerwca 2018r. do nadal.

Na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. Sąd w pkt. 4 wyroku orzekł, że wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu.

Uznając, że w zakresie skazania opisanego w pkt I (wyrok Sądu Rejonowego w Żyrardowie, sygn. II K 177/04) i w pkt III (wyrok Sądu Rejonowego dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie, sygn. III K 1105/13) brak jest podstaw do wydania wyroku łącznego – co szczegółowo omówione zostało powyżej – Sąd na podstawie art. 572 k.p.k. w tej części umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego.

W pkt. 6 wyroku Sąd na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwolnił skazanego z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kosztów sądowych w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Przemawia za tym okoliczność, że skazany odbywa długoterminową karę pozbawienia wolności, nie jest zatrudniony odpłatnie, ma na utrzymaniu małoletnie dziecko, nie posiada wartościowego majątku.

sędzia Izabela Dehmel

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Odnotować sporządzenie uzasadnienia w kontrolce uzasadnień.

2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:

- obrońcy

-prokuratorowi

3. Przedłożyć z apelacją albo za 14 dni.

P., dn. 05.09.2019r.

SSO Izabela Dehmel